

NOTA AAN DE VLAAMSE REGERING

Betreft: - Voorontwerp van besluit van de Vlaamse Regering houdende de
 erkenning en de subsidiëring van jeugdhulporganisaties
 - Principiële goedkeuring

Samenvatting

Dit voorontwerp van besluit van de Vlaamse Regering introduceert een vernieuwd kader voor de erkenning en subsidiëring van private jeugdhulporganisaties, met als doel een transparante en efficiënte organisatie van de jeugdhulp. Het besluit geeft uitvoering aan de hervormingsagenda uit de conceptnota “Transparant, toegankelijk, proactief en geïntegreerd: de jeugdhulp van morgen” van de Vlaamse Regering van 17 oktober 2025.

Het ontwerp geeft invulling aan vier centrale doelstellingen: verdere vereenvoudiging van de regelgeving, een gelijke financiering voor een gelijke opdracht, versterking van de personeelsomkadering en een sterkere sturing op output en resultaten.

Hierbij werd ook rekening gehouden met de resultaten van de beleidsevaluatie van het huidige subsidiekader voor de private jeugdhulpvoorzieningen.

De vereenvoudiging op het vlak van erkenning situeert zich door af te stappen van de verschillende erkenningscategorieën door de introductie van één overkoepelende erkenningscategorie, opgebouwd uit herkenbare componenten zoals mobiele en ambulante begeleiding, verblijf, gespecialiseerde en crisisjeugdhulp, waardoor het aantal typemodules aanzienlijk vermindert en de administratieve complexiteit en versnippering afnemen.

We investeren in een versterking van de personeelskaders binnen de jeugdhulp, zowel in het mobiele en ambulante aanbod, als in het verblijfsaanbod. Met deze investering zetten we kwaliteitsverhogende stappen, maar formuleren we ook duidelijkere outputverwachtingen en sturingsmechanismen zodat de beschikbare middelen en de capaciteit maximaal ingezet worden voor kinderen, jongeren en gezinnen.

Met deze hervorming creëren we een solide basis voor zowel het toekomstige uitbreidingsbeleid als voor een kwaliteitsvolle en efficiënte jeugdhulpsector op langere termijn. De inwerkingtreding van het besluit is voorzien op 1 september 2027.

1 SITUERING

A. BELEIDSVELD/BELEIDSDOELSTELLING

Dit ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering heeft betrekking op het beleidsveld Opgroeien, ISE Jeugdhulp. Het geeft uitvoering aan OD 1.1.6. “we creëren een samenhangend en toegankelijk jeugdhulpaanbod dat de effectiviteit en efficiëntie verhoogt en samenwerking bevordert.”

Het besluit kadert in de uitvoering van de conceptnota “Transparant, toegankelijk, proactief en geïntegreerd: de jeugdhulp van morgen” die goedgekeurd werd door de Vlaamse Regering op 17 oktober 2025.

B. VORIGE BESLISSINGEN EN ADVIEZEN

Het IF-advies RD/2026003312 van 27 augustus 2026

De Inspectie van Financiën vraagt om:

- Minstens de krachtlijnen voor de delegatie naar het agentschap voor nadere regelingen met betrekking tot de aanvullende subsidies in het ontwerp zelf op te nemen.

Artikel 107 van het ontwerp beperkt deze delegatie tot praktische modaliteiten met betrekking tot de uitbetaling. Met deze delegatie willen we ervoor zorgen dat ook de aanvullende subsidie op een efficiënte manier uitbetaald kan worden en geïntegreerd kan worden in dossieropvolgingssystemen. De inhoudelijke bepalingen zijn ongewijzigd in het ontwerp overgenomen uit het besluit van de Vlaamse Regering 4 april 2019; het lijkt ons niet nodig om krachtlijnen over de loutere uitbetaling te specificeren.

- De bepaling rond aanwendingsplannen te schrappen.
Ingevolge het advies werd artikel 111, eerste lid, vierde punt, geschrapt.
- Te overwegen te expliciteren welke maatregelen genomen kunnen worden indien de bezettingsgraad langdurig tussen de 90 en 95% ligt.

Er kunnen diverse redenen zijn waarom die bezetting niet gehaald wordt: personeel, pedagogisch, aansturing, overmacht: een ruim scala aan beveiligende maatregelen stelt ons in staat om gepast te reageren, rekening houdende met de oorzaken. Een explicitering van de mogelijke maatregelen houdt de facto een verenging van de mogelijkheden in, waardoor we potentieel minder accuraat op situaties in kunnen spelen. Wel voorzien we via ministerieel besluit een kader op te stellen waarbinnen het agentschap Opgroeien kan handelen. Via monitoring en opvolging zullen we vanuit de praktijk vast kunnen stellen welke maatregelen effectief zijn om de bezetting op de verwachte 95% te brengen.

- In de uitwerking van de delegatie naar de minister over de regels voor de financiële verantwoording rekening te houden met de vaststelling uit de beleidsevaluatie dat een financiële toetsing niet mogelijk is op detailniveau.

We zullen hier bij de opmaak van het ministerieel besluit rekening houden.

- Een rechtsgrond voor tijdelijke compensatie voor organisaties die middelen zouden verliezen te voorzien.

Het ontwerp heeft als doel een gelijk speelveld te creëren. Dat heeft onvermijdelijk als gevolg dat er organisaties zijn die in de huidige regelgeving een ruimere omkadering hebben. Dit wordt met de nieuwe regelgeving gecorrigeerd. We kiezen ervoor om deze organisaties hun middelen te laten houden, maar wel met een uitbreiding van de opdrachten. De regels met betrekking tot de overgang van het huidige naar het nieuwe systeem worden via ministerieel besluit vastgelegd. Daarin zullen we ook de nodige financiële modaliteiten vastleggen.

- De meerkost op te vangen binnen de genormeerde kredieten.

De anciënniteitsbepalingen zijn ongewijzigd overgenomen. De impact ervan op termijn is dan ook ongewijzigd. Op de korte termijn, gaan we uit van een positieve impact op de weddedrift, omdat we vermoeden dat de instromers een anciënniteit zullen hebben die lager ligt dan gemiddelde. De aanvullende subsidies worden inderdaad binnen de reguliere kredieten opgevangen.

Begrotingsakkoord.

Het begrotingsakkoord werd verleend op 18 september 2026.

Wetgevingsadvies

Het voorontwerp werd aangepast aan het wetgevingsadvies nr. 2026/289 van 4 september 2026.

2 INHOUD

A. ALGEMENE TOELICHTING

Conceptnota

Op 17 oktober 2025 keurde de Vlaamse Regering de conceptnota 'Transparant, toegankelijk, proactief en geïntegreerd: de jeugdhulp van morgen' goed. Die conceptnota concretiseert het Vlaamse regeerakkoord met betrekking tot jeugdhulp en vormt het beleidsmatige vertrekpunt voor een brede hervorming van deze sector. De hervorming vertrekt vanuit de vaststelling dat het bestaande jeugdhulplandschap onder toenemende druk staat, maar tegelijk beschikt over sterke fundamenten waarop verder kan worden gebouwd.

De noodzaak van deze hervorming moet worden gelezen tegen de achtergrond van de toenemende instroom in de jeugdhulp, de groeiende complexiteit van de hulpvragen en de druk op zowel gezinnen als jeugdhulporganisaties. We zien dat de kloof tussen vraag en aanbod groter wordt.

De Vlaamse Regering kiest daarom voor een koerswijziging die zowel inzet op een uitbreiding van het aanbod als op een hervorming van de organisatie, erkenning en financiering van de jeugdhulp.

Het voorliggende ontwerpbesluit vormt binnen dit hervormingstraject een belangrijke structurele hefboom. Het introduceert een nieuw erkennings- en subsidiëringkader voor private jeugdhulporganisaties dat eenvoudiger en transparanter is, meer outputgericht en beter afgestemd is op de inhoudelijke opdrachten die jeugdhulporganisaties vandaag opnemen.

Het nieuwe erkennings- en subsidiëringbesluit is minder afhankelijk van historisch gegroeide categorieën en modules, en geeft jeugdhulporganisaties meer ruimte om hun aanbod flexibel en doelgericht in te zetten. Tegelijk stelt het de overheid beter in staat om de inzet en besteding van

middelen, de beschikbare capaciteit, de bezetting en de gerealiseerde output op te volgen en waar nodig bij te sturen.

Evaluatie van het huidige subsidiekader

Ter voorbereiding van het voorliggende ontwerpbesluit werd een beleidsevaluatie uitgevoerd van het huidige subsidiekader, gevormd door het besluit van de Vlaamse Regering van 5 april 2019 betreffende de erkenningsvoorwaarden en de subsidienormen voor voorzieningen in de jeugdhulp.

De bijgevoegde beleidsevaluatie bevestigt dat de basisprincipes van het huidige financieringskader – met forfaitaire financiering volgens het 'P*Q'-principe, anciënniteitscorrectie en aanvullende subsidies – in essentie werkbaar blijven en een bruikbaar fundament vormen voor het erkende jeugdhulpaanbod.

Tegelijk toont de evaluatie aan dat het huidige kader onvoldoende is mee geëvolueerd met de stijgende inhoudelijke, organisatorische en maatschappelijke verwachtingen ten aanzien van voorzieningen. De financiering en personeelskaders sluiten niet altijd aan bij de complexere zorgvragen, de nood aan kwaliteitsvolle en flexibele werking en de toenemende verwachtingen op het vlak van opvolging, transparantie en verantwoording.

Daarnaast blijkt dat de regelgeving op meerdere punten onvoldoende scherp of sturend is. Er zijn te weinig handvatten om op te treden bij financiële tekorten, onvoldoende personeelsinzet of andere inbreuken, en sommige bepalingen laten onduidelijkheid bestaan over de gevolgen wanneer organisaties niet aan essentiële voorwaarden voldoen. Ook de bezettingsregels functioneren vooral als ondergrens, maar bevatten weinig ambitie of dynamiek om middelen sterker te koppelen aan effectieve output, zorgnoden of verschillen tussen aanbodsvormen.

De huidige indeling in voorzieningstypes en modules biedt wel structuur, maar is historisch gegroeid en daardoor complex, niet altijd transparant en soms beperkend voor de verdere ontwikkeling van het aanbod. Dit bemoeilijkt de beleidsmatige sturing en maakt het systeem minder toegankelijk en wendbaar. Bovendien ligt de sturingskracht vandaag vooral op het niveau van de individuele organisatie, terwijl de uitdagingen in de jeugdhulp steeds meer vragen om organisatie-overstijgende keuzes binnen werkingsgebieden, bijvoorbeeld via regionale zorgstrategische planning, inhoudelijke afstemming en systematische beleidsevaluatie.

Een actualisering van het erkennings- en financieringskader dringt zich daarom op. Die actualisering moet vertrekken van de sterktes van het bestaande model, maar tegelijk zorgen voor meer transparantie, eenvoud, doelgerichtheid en sturingskracht. Daarbij moet bijzondere aandacht gaan naar een financiering die beter aansluit bij output en zorgnoden, naar duidelijke handhavingsmogelijkheden, naar minder complexiteit in modules en voorzieningstypes, en naar volledige conformiteit met de vereisten van het VCO.

Voorliggend ontwerpbesluit geeft uitvoering aan de aanbevelingen uit de beleidsevaluatie, op het vlak van:

- behoud van essentiële aspecten en uitgangspunten van het huidige erkennings- en financieringskader, zoals een forfaitaire subsidie, anciënniteitscorrecties en aanvullende subsidies;
- vereenvoudiging van de soorten voorzieningen en het aantal modules;
- de gelijkschakeling van de erkenning(svoorwaarden) en de financiering van gelijkaardige aanbodsvormen;
- het versterken van de aansluiting van de financiering op de output, door de prestatie- en bezettingsverwachtingen te koppelen aan de subsidiëring, met onderscheid in de opvolging tussen mobiel en ambulant aanbod en residentieel aanbod;

- het verruimen van de handhavingsmaatregelen zodat gepast en gedifferentieerd gereageerd kan worden op inbreuken;
- de actualisering van de programmatieprincipes, rekening houdende met de aanbevelingen uit de beleidsevaluatie, en het inschrijven van een vergelijkende oproep met beslissingskader in functie van een billijke en rechtvaardige spreiding;
- het uitbreiden van de personeelskaders zodat tegemoet gekomen kan worden aan de hogere verwachtingen inzake bezetting en aan de stijgende inhoudelijke, organisatorische en maatschappelijke verwachtingen;
- het gericht inzetten van de personele middelen door voorwaarden op te leggen met betrekking tot cliëntcontacten;
- het vereenvoudigen van de erkenningsstructuren zodat ze integratie van positief geëvalueerde projecten faciliteren.

Voor de aanbevelingen met betrekking tot organisatie-overstijgende elementen verwijzen we naar de ontwikkeling van een regionale zorgstrategische planning die de komende jaren uitgewerkt wordt. Ook de verdere ontwikkeling van het capaciteitsbeheersysteem en de centrale regie geeft uitvoering aan de aanbevelingen uit de beleidsevaluatie.

Aanpak voor de nieuwe regelgeving

De nieuwe regelgeving is tot stand gekomen via een gericht en participatief voorbereidingstraject. Opgroeien werkte hiervoor met een werkgroep waarin experts van Opgroeien, vertegenwoordigers van de koepelorganisaties, vertegenwoordigers uit het werkveld en technische deskundigen samen werden gebracht. Op die manier werden beleidsmatige, juridische, organisatorische en praktijkgerichte expertise vanaf het begin bij de uitwerking betrokken.

De werkgroep ging stapsgewijs te werk. Eerst werd onderzocht welke onderdelen van het bestaande kader behouden konden blijven en op welke punten een wijziging nodig was. Vervolgens werden de centrale bouwstenen van de hervorming uitgewerkt: het nieuwe concept van erkenning, het concept van financiering en het concept van handhaving. Daarbij werd telkens gezocht naar een evenwicht tussen inhoudelijke herkenbaarheid voor de sector, bestuurlijke eenvoud en voldoende sturingsmogelijkheden voor de overheid.

Procedureel werd zoveel mogelijk rekening gehouden met de ambitie om de processen over de verschillende sectoren van Opgroeien heen te stroomlijnen. Dit moet bijdragen aan een vermindering van de administratieve lasten, meer transparantie en een betere aansluiting op de verdere automatisering van de erkennings-, subsidiërings- en opvolgingsprocessen.

De krachtlijnen en ontwerpkeuzes werden vervolgens besproken binnen de relevante overleg- en adviesfora. Ze kwamen aan bod op het Raadgevend Comité en werden ook besproken met de werknemersorganisaties. Het regelgevend traject werd daarmee gevoed door beleidsmatige en inhoudelijke expertise, praktijkervaring en de perspectieven van medewerkers, organisaties en cliënten.

Ambities van het ontwerpbesluit

Het ontwerpbesluit vertrekt vanuit vier samenhangende ambities: de vereenvoudiging van het erkenningskader, een gelijke financiering voor gelijke opdrachten, de versterking van begeleiding en verblijf, en een sterkere sturing op de inzet van middelen en de gerealiseerde output.

1. Vereenvoudiging van het erkenningskader

Het huidige landschap wordt gekenmerkt door verschillende soorten voorzieningen, modules, convenanten en administratieve procedures. Deze historisch gegroeide differentiatie heeft geleid tot versnippering, beperkte transparantie en administratieve belasting voor zowel jeugdhulporganisaties als de overheid.

Het ontwerpbesluit voert daarom één overkoepelende erkenningscategorie in: de jeugdhulporganisatie. Deze categorie vervangt, met uitzondering van het NAFT- en het HCA-aanbod, alle bestaande categorieën van voorzieningen die onder het erkennings- en subsidiëringsbesluit van 5 april 2019 vallen¹.

Binnen die erkenning worden vier herkenbare inhoudelijke componenten onderscheiden:

- **mobiele en ambulante jeugdhulp**, waar al het begeleidingsaanbod onder valt, evenals het mobiele diagnostische en behandelingsaanbod van de OOC en de OBC
- **residentiële jeugdhulp**, waar verblijf in een collectiviteit (leefgroep, kamertraining), gezinshuis, gezinsverblijf en verblijf in een kleinschalige wooneenheid valt,
- **gespecialiseerde jeugdhulp**, waar veilig verblijf, GES+, veilige trajecten en time-out door gevat wordt;
- **crisisjeugdhulp** dat zowel de residentiële als de crisisbegeleidingen en -interventies vat.

Voor het NAFT-aanbod worden de resultaten van het lopende onderzoek en de vertaling in beleidskeuzes afgewacht. Voor het HCA-aanbod wordt verwezen naar de overheveling van de verantwoordelijkheid voor de erkenning, financiering en aansturing naar het agentschap Justitie en handhaving. Het besluit van 5 april 2019 blijft om de continuïteit voor deze twee werkvormen te waarborgen in werking.

Met de keuze voor één jeugdhulporganisatie stappen we af van een model dat primair vertrekt van statische voorzieningstypes en afzonderlijke modules. In de plaats daarvan kiezen we voor een geïntegreerd model dat de verschillende doelgroepen, finaliteiten, ... integreert en de organisaties toelaat hun werking inhoudelijk te profileren en flexibeler te organiseren.

Met deze beweging wordt niet alleen het aantal soorten voorzieningen aanzienlijk gereduceerd, maar ook het aantal afzonderlijke modules. Dat geldt zowel voor het residentiële aanbod als voor de mobiele en ambulante begeleiding. Voor verblijf worden historisch gegroeide categorieën en afzonderlijke verblijfsmodules samengebracht binnen één herkenbare component verblijf, met, onder meer omwille van het verschil in financiering duidelijke onderscheiden vormen zoals collectiviteit/leefgroep, gezinshuis, kleinschalige wooneenheid en gezinsverblijf. Voor begeleiding wordt de veelheid aan contextbegeleidingsmodules en verwante ambulante opdrachten herleid tot een eenvoudiger puntensysteem, waarin de inzet wordt bepaald door de opdracht en de intensiteit van de ondersteuning. Daardoor verdwijnen artificiële grenzen tussen aanbodsvormen en ontstaat een kader dat voor jongeren, gezinnen, organisaties en overheid eenvoudiger, transparanter en beter bestuurbaar is. Modules die altijd en standaard samen aangeboden worden (verblijf in een gezinshuis en begeleiding van een gezinshuisouder bijvoorbeeld), worden in één module geïntegreerd.

Deze vereenvoudiging betekent niet dat de inhoudelijke differentiatie verdwijnt. Ze wordt integendeel op een transparantere manier ingebed in de erkenning en in de inhoudelijke planning van de organisatie. De profilering van jeugdhulporganisaties gebeurt niet langer op basis van een veelheid aan formele erkenningscategorieën, maar op basis van de eigenheid van de werking, de gehanteerde

¹ De organisaties voor bijzondere jeugdzorg, centrum voor integrale gezinszorg, de onthaal-, oriëntatie- en observatiecentra, de centra voor kinderzorg en gezinsondersteuning, de observatie- en behandelcentra, de centra voor ernstige gedrags- en ontwikkelingsstoornissen, de diensten voor crisishulp aan huis.

methodieken, de doelgroepen waarop men zich richt, de intensiteit van de ondersteuning en de wijze waarop de middelen worden ingezet.

Een belangrijke hefboom daarbij is de driejaarlijkse inhoudelijke planning. Die planning maakt zichtbaar hoeveel jongeren, gezinnen of contexten een organisatie wil bereiken, welk aanbod zij daarvoor inzet, hoe generalistische en intensievere ondersteuning zich tot elkaar verhouden, welke begeleidingspunten of residentiële capaciteit aan bepaalde opdrachten worden gekoppeld en hoe de organisatie haar werking afstemt op partners in het werkingsgebied. De planning is daardoor niet alleen een intern sturingsinstrument, maar ook een instrument voor dialoog met stakeholders, waaronder Opgroeien, jeugdrechters, basisvoorzieningen, andere jeugdhulporganisaties, medewerkers en bestuurders. Met die inhoudelijke planningen beogen we een dialogische proces te installeren dat ertoe leidt dat aanbod sterker op elkaar afgestemd raakt én met de vraagzijde afgestemd wordt. We voorzien expliciet dat het agentschap kan vragen om een inhoudelijke planning te wijzigen om de coherentie met de noden en met het beleid te waarborgen.

Die inhoudelijke planning maakt ook dat de administratief belastende convenanten die met elke organisatie afgesloten wordt niet langer nodig is. Ze worden in voorliggend ontwerp dan ook niet weerhouden.

Daarnaast blijven op het niveau van de erkenningsvoorwaarden waar nodig differentiëren via een getrapt systeem: erkenningsvoorwaarden op het niveau van de jeugdhulporganisatie, op het niveau van de erkenningscomponent, of op het niveau van een specifieke ondersteuningsvorm. Op die manier slagen we erin om op zowel het vlak van profilering als op het vlak kwaliteit en inhoudelijke erkenningsvoorwaarden de nuances en schakeringen van de jeugdhulporganisaties te vatten.

2. Gelijke opdracht, gelijke financiering

Historisch gegroeide verschillen worden afgebouwd of geharmoniseerd. Tegelijk wordt er rekening gehouden met de impact op individuele organisaties.

In de mobiele en ambulante begeleiding verdwijnen de verschillen tussen een groot aantal afzonderlijke modules. De financiering wordt niet langer bepaald door historisch gegroeide modulebenamingen, maar door de aard en intensiteit van de begeleiding binnen één transparant en flexibel puntensysteem. Ook binnen verblijf wordt sterk vereenvoudigd: voor verblijf in een leefgroep wordt, met uitzondering van GES+ en veilig verblijf, nog maar één module behouden. Ook binnen de gespecialiseerde jeugdhulp worden ongelijkheden weggewerkt: het onderscheid in financiering tussen GES+ en veilig verblijf wordt gefaseerd gelijkgetrokken, zodat vergelijkbare opdrachten ook op een vergelijkbare wijze worden gefinancierd. Daarnaast wordt afgestapt van de erkenning van residentiële capaciteit in een 5/7-regime. Die erkenningsvorm werd initieel vooral om budgettaire redenen gecreëerd, maar sluit onvoldoende aan bij de nood aan continuïteit, stabiliteit en voorspelbaarheid in residentiële jeugdhulp. Tot slot wordt 1bis² niet langer als afzonderlijke categorie behouden, omdat het onderscheid met het reguliere residentiële aanbod inhoudelijk onvoldoende helder en bestuurlijk moeilijk verdedigbaar is. Deze keuzes versterken samen het principe dat gelijke opdrachten ook gelijk moeten worden erkend en gefinancierd.

Voor mobiele en ambulante begeleiding wordt gewerkt met begeleidingspunten. Dat maakt het mogelijk om verschillende intensiteiten van begeleiding in één herkenbaar systeem onder te brengen.

² 1bis is de term die in de sector gehanteerd wordt voor residentiële capaciteit met een ruimere omkadering waarvoor als tegenprestatie staat dat enkel +12-jarigen opgevangen worden, met opnameplicht voor zoverre de jongere voorafgaand door een OOC opgevangen werd. Dit wordt geregeld in het artikel 14 van en de eerste bijlage bij het huidige besluit van 5 april 2019. Dit is een modaliteit die dateert uit nog vroegere erkenningsregelgeving, maar in de huidige situatie moeten we vaststellen dat noch de leeftijd, noch het voorafgaand verblijf in OOC een afwijkende personeelsomkadering legitimeert.

Laagdrempelige jeugdhulp, generalistische contextbegeleiding, dagbegeleiding, ondersteunende begeleiding, handelingsgerichte diagnostiek, behandeling met geïntegreerde diagnostiek en intensieve contextbegeleiding krijgen elk een plaats binnen dat puntensysteem. Hierdoor worden modulegrenzen verminderd en wordt de inzet van begeleiding beter afgestemd op de reële ondersteuningsnoden.

Voor residentiële en gespecialiseerde jeugdhulp werken we niet met een puntensysteem, maar blijven we capaciteiten erkennen. Op die manier blijft capaciteit een belangrijk uitgangspunt, maar ook daar wordt de financiering transparanter opgebouwd. Verblijf in een leefgroep, verblijf in een gezinshuis, verblijf in een kleinschalige wooneenheid en gezinsverblijf worden binnen één component residentiële jeugdhulp gepositioneerd, met duidelijke verwachtingen inzake omkadering, kwaliteit en bezetting.

Gespecialiseerde jeugdhulp omvat onder meer veilig verblijf, GES+, veilige trajecten en time-out, met specifieke erkenningsvoorwaarden en financieringsparameters.

De overgang naar het nieuwe kader vraagt een zorgvuldig beoordelingskader, overleg met de betrokken organisaties en passende overgangsmaatregelen, zodat de hervorming uitvoerbaar blijft en geen ongewenste doelgroep- of capaciteitsverschuivingen veroorzaakt.

3. Versterking van begeleiding en verblijf

Een derde ambitie is de inhoudelijke en personele versterking van begeleiding en verblijf. De afgelopen jaren werd sterk geïnvesteerd in het mobiele en ambulante aanbod. Dit heeft belangrijke meerwaarde gecreëerd, maar tegelijk komen in residentiële leefgroepen steeds vaker kinderen en jongeren met zware en complexe ondersteuningsnoden samen. De personele en budgettaire omkadering van die leefgroepen is onvoldoende aangepast aan die evolutie.

Het ontwerpbesluit voorziet daarom in een structurele versterking van het residentiële aanbod. Voor leefgroepen wordt ingezet op een hogere personele omkadering. Deze verhoging gaat gepaard met bijkomende verwachtingen, op het vlak van het waarborgen van een positief leefklimaat, veiligheid, continuïteit en nabijheid, maar ook op het vlak van output (cf. infra). Daarnaast hebben we ook explicieter aandacht voor personeelsbeleid en -ondersteuning.

Ook de mobiele en ambulante begeleiding wordt versterkt. Generalistische contextbegeleiding wordt opgewaardeerd en krijgt een duidelijke en eenduidige plaats binnen het puntensysteem, daar waar het vandaag een mix van modules contextbegeleiding basisintensiteit en breedsporig is. Voor de intensiteit van de contextbegeleiding nemen we het gemiddelde van de laagintensieve en de breedsporige contextbegeleiding. Aangezien er meer laagintensieve modules zijn dan breedsporige betekent dit een verhoging van de begeleidingsintensiteit. We koppelen deze verhoging aan een aantal expliciete verwachtingen: een outputverwachting van 95%, de inschakeling in netwerken laagdrempelige jeugdhulp, het verbod om begeleidingen eenzijdig af te breken.

Om te waarborgen dat bijkomende middelen effectief de hulpverlening ten goede komen, voorzien we een dubbele sleutel: naast de algemene bepaling dat minstens tweederde van het personeel in begeleidende functies ingezet moet worden, leggen we voor het mobiele en ambulante aanbod vast dat de jeugdhulporganisatie een beleid moet voeren zodat medewerkers minimaal 60% van hun werktijd inzetten in begeleidingscontacten.

De Intensieve contextbegeleiding, ondersteunende begeleiding, diagnostiek en behandeling worden vanuit hun specifieke intensiteit en opdracht gepositioneerd. Daardoor kunnen organisaties flexibeler schakelen tussen lichtere en zwaardere ondersteuning en kunnen trajecten beter worden afgestemd op de evoluerende noden van jongeren en gezinnen.

De versterking van verblijf is dringend noodzakelijk. De vaststellingen die we ter zake maken zijn gekend en worden breed gedeeld: recente evoluties en verwachtingen hebben zich niet vertaald in de budgettaire en personele omkadering (positief leefklimaat, kleinschaligheid, ...). Aanzienlijke investeringen in het mobiele en ambulante aanbod hebben tot een concentratie van uitdagender problematieken in de leefgroepen geleid waarvoor de omkadering niet gevolgd is. Dit leidt ertoe dat organisaties hun capaciteit suboptimaal inzetten en werken aan een bezetting van net geen 90% voor hun verblijfsaanbod. Enkel op die manier slagen ze erin om te overleven. We moeten in elk geval globaal vaststellen dat de druk op het residentiële aanbod zorgt voor een neerwaartse spiraal van onmacht en uitval bij medewerkers en organisaties. Duurzame remediëring hiervoor moet uit een aantal facetten bestaan:

- Versterking van ondersteunend aanbod (uitbreiding van het outreachend GGZ-aanbod en ondersteunende begeleiding zijn beide voorzien in het jeugdhulp)
- Meer aandacht voor ondersteuning, vorming en intervisie van medewerkers
- Inhoudelijke kaders die organisaties handvatten geven
- Significante uitbreiding van de personele omkadering van de residenties.

Op de laatste drie punten geven we met voorliggend besluit een antwoord:

Voor wat de zorg voor personeel betreft verwijzen we naar artikel 24 in het ontwerp een nieuwe algemene erkenningsvoorwaarde vastlegt rond vorming, ondersteuning, ... van medewerkers.

We voorzien delegaties om een aantal essentiële inhoudelijke topics ten behoeve van de sector meer uit te werken.

Voor wat uitbreiding van de personeelskaders betreft vervangen we het aanbod contextbegeleiding laagintensief en contextbegeleiding breedsporig door één vorm van contextbegeleiding, die aan intensiteit het gemiddelde van twee is. Aangezien bijna twee derde vandaag contextbegeleiding laagintensief is, betekent dit de facto een verhoging van de omkadering en intensiteit.

Voor verblijf in een leefgroep, met uitzondering van GES+ en veilig verblijf, evolueren we naar één module met een personele omkadering van 0,8 voltijds equivalent per plaats. Dit is een noodzakelijke versterking voor deze voorzieningen. Een klassieke leefgroep beschikt vandaag over een omkadering van 0,66 voltijdse equivalent per plaats. Omgezet naar de huidige gemiddelde bezetting is dat 0,75 voltijdse equivalent. Met voorliggend besluit hervormen we de jeugdhulp zodat erkende capaciteit ook effectief beschikbare capaciteit is, en verhogen we de verblijfsomkadering zodat de jeugdhulporganisaties beter uitgerust zijn om op duurzame wijze hun opdracht en geactualiseerde verwachtingen uit te voeren: het organiseren van de jeugdhulp in een ontwikkelingsgericht en veilig klimaat, het voeren van een beleid dat gericht is op het voorkomen van breuken in trajecten, ...

Finaal moeten deze versterkingen bijdragen tot meer continuïteit in trajecten. Het nieuwe kader wil vermijden dat kinderen, jongeren en gezinnen geconfronteerd worden met breuken tussen aanbodsvormen of met administratieve modulegrenzen die de inhoudelijke hulpverlening belemmeren. Door de erkenning te organiseren rond componenten en door organisaties meer ruimte te geven om hun middelen binnen die componenten planmatig in te zetten, ontstaat meer mogelijkheid tot zorg op maat.

We koppelen aan deze uitbreiding van de omkadering niet alleen verhoging van de outputverwachting (cf. infra), maar ook bijkomende inhoudelijke verwachtingen, via bijkomende erkenningsvoorwaarden, onder meer op het vlak van het niet mogen werken met op voorhand bepaalde exclusiecriteria, het vermijden van eenzijdige stopzettingen, ontwikkelingsgericht en veilig klimaat, ...

4. Meer sturing op inzet en output

Een vierde ambitie is een sterkere sturing door de overheid op de inzet van publieke middelen, de beschikbare capaciteit en de gerealiseerde output. Het nieuwe erkennings- en subsidiëringkader creëert meer transparantie over wat met publieke middelen wordt gerealiseerd. Bezetting, besteding

en output worden explicieter opgevolgd, niet om administratieve lasten te verhogen, maar om middelen gericht en efficiënter in te zetten voor kinderen, jongeren en gezinnen.

Concreet wordt een bezettingsgraad van 95% als norm vooropgesteld. De verhoging naar 95% maakt duidelijk dat erkende capaciteit en de daarvoor toegekende overheidsmiddelen maximaal beschikbaar moeten zijn voor kinderen, jongeren en gezinnen. Onderbezetting moet sneller zichtbaar en, bespreekbaar worden zodat tijdig kan worden bijgestuurd.

De opvolging van bezetting wordt gekoppeld aan een ruimer en gedifferentieerd handhavingsinstrumentarium. Wanneer de verwachte output of bezetting niet wordt gerealiseerd, wordt opgetreden. Het kader voorziet in een stapsgewijze aanpak met onder meer een ondersteunend gesprek, een plan van aanpak, een aanmaning en, indien nodig, bijkomende maatregelen zoals tijdelijke vermindering van subsidie, externe ondersteuning of wijziging van de erkenning.

Wanneer de bezetting onder 90% ligt, moet ook van rechtswege financieel kunnen worden ingegrepen, zodat publieke middelen die niet of onvoldoende worden omgezet in effectieve hulpverlening opnieuw geactiveerd of bijgestuurd kunnen worden. Handhaving wordt daarbij opgevat als maatwerk, gericht op herstel, bijsturing en het opnieuw activeren van onderbenutte capaciteit, maar met voldoende slagkracht om ook financiële correcties of structurele aanpassingen mogelijk te maken wanneer tekorten aanhouden.

Naast bezetting worden ook financiële bestedingsregels verduidelijkt. De subsidies moeten in hoofdzaak worden aangewend voor de directe personeels- en werkingskosten van de gesubsidieerde dienstverlening. Ook proportionele bijdragen in gemeenschappelijke vaste kosten en noodzakelijke infrastructuurkosten kunnen binnen het kader worden verantwoord. Door duidelijke bestedingsregels vast te leggen, wordt transparanter welke kosten subsidiabel zijn en welke verhouding verwacht wordt tussen middelen, personeel, werking en gerealiseerde hulpverlening. Zo wordt de besteding van middelen beter opvolgbaar, zonder de noodzakelijke organisatorische realiteit van jeugdhulporganisaties uit het oog te verliezen.

Voor de erkenningscomponent mobiele en ambulante jeugdhulp leggen we een nieuwe erkenningsvoorwaarde vast in artikel 45 van het ontwerp. Die bepaalt dat jeugdhulporganisaties een beleid moeten voeren waardoor medewerkers minimaal 60% van hun tijd in kunnen zetten voor cliëntcontacten.

De sterkere sturing moet uiteindelijk leiden tot meer beschikbare en effectiever ingezette capaciteit. Een formele capaciteitsdaling in bepaalde residentiële onderdelen moet worden gelezen samen met een hogere bezettings- en outputverwachting, een betere personele omkadering en een sterker handhavingskader. De hervorming kiest daarmee niet voor louter een kwantitatieve uitbreiding, maar voor een duurzame versterking van jeugdhulporganisaties waardoor bijkomende investeringen meer effect sorteren en meer kinderen, jongeren en gezinnen effectief bereikt kunnen worden.

Naast de sturing op basis van kwantitatieve output blijft uiteraard ook de kwaliteit van zorg belangrijk. Net daarom hebben we een aantal kernaspecten van kwaliteitsvolle ondersteuning in het ontwerp geëxpliciteerd, zoals het pedagogisch beleid en een veilig en ontwikkelingsgericht leefklimaat. We maken vanaf 2027 ook werk van een actualisering van de kwaliteitsregelgeving. Ook hier zal de kwaliteit van zorg een prominente plek krijgen.

B. TOELICHTING BIJ DE ARTIKELEN

Het ontwerpbesluit geeft uitvoering aan de artikelen 78/1 tot en met 78/4 van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp, die de Vlaamse Regering machtigen om de

erkenningsvoorwaarden, de erkenningsprocedure, de subsidiëeringsnormen en de voorwaarden voor subsidiëring van jeugdhulporganisaties vast te stellen.

Daarnaast steunt het ontwerp op diverse specifieke delegatiebepalingen van hetzelfde decreet inzake de organisatie van de jeugdhulp, de inzet van hulpvormen, kwaliteitsbeleid, toezicht, registratie en monitoring.

Het ontwerpbesluit past binnen de ambitie om te evolueren naar een eenvoudiger, transparanter en beter bestuurbaar erkennings- en subsidiëeringskader voor private jeugdhulporganisaties. Daarbij wordt afgestapt van een historisch gegroeid geheel van voorzieningstypes, modules en subsidieregimes en wordt gewerkt met één overkoepelende erkenning als jeugdhulporganisatie, opgebouwd uit een beperkt aantal erkenningscomponenten.

De erkenningscomponenten mobiele en ambulante jeugdhulp, residentiële jeugdhulp, gespecialiseerde jeugdhulp en crisisjeugdhulp vormen daarbij geen nieuwe decretale categorieën van jeugdhulp, maar geven uitvoering aan de bevoegdheid van de Vlaamse Regering om de erkenning, subsidiëring, programmatie en kwaliteitsvoorwaarden van jeugdhulporganisaties nader te regelen. De componenten zijn louter een organisatorische en bestuurlijke ordening van bestaande vormen van hulpverlening binnen het huidige decretale kader.

Het ontwerpbesluit wijzigt geen decretale opdrachten, doelgroepen of toegangsvoorwaarden tot de jeugdhulp, maar concretiseert de wijze waarop erkenning, subsidiëring, kwaliteit, toezicht en handhaving worden georganiseerd.

Daarmee blijft het ontwerp binnen de grenzen van de decretale machtigingen.

Artikel 1

Dit artikel bevat de definities die voor de toepassing van het besluit worden gehanteerd.

Artikel 2

Dit artikel omschrijft de doelstelling van het besluit. Het besluit beoogt een transparant, eenvoudig en efficiënt kader vast te leggen voor de erkenning, subsidiëring, kwaliteit en handhaving van jeugdhulporganisaties. Daarmee wordt uitvoering gegeven aan de ambitie om te komen tot een meer overzichtelijk en samenhangend regelgevend kader voor de jeugdhulp.

De artikelen 3 tot en met 6

Deze artikelen omschrijven de doelstelling van de erkenning en subsidiëring van jeugdhulporganisaties, de opdrachten die zij opnemen, de werkingsprincipes die daarbij richtinggevend zijn en de indicatoren waarmee de uitvoering van het besluit wordt gemonitord.

De artikelen 7 tot en met 10

Deze artikelen bevatten de algemene bepalingen over de erkenning van jeugdhulporganisaties. Ze bepalen dat jeugdhulporganisaties worden erkend voor één of meer erkenningscomponenten en leggen de organisatie van de erkenning op het niveau van werkingsgebieden vast. De afbakening van de werkingsgebieden sluit aan bij de beslissing van de Vlaamse Regering van 3 juli 2026 betreffende de uitwerking en operationalisering van het mesoniveau binnen het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin op basis van vijf krachtlijnen. Daarnaast wordt voorzien in de mogelijkheid om aan jeugdhulporganisaties specifieke opdrachten toe te wijzen met betrekking tot het opvangen

of begeleiden van minderjarigen uit gemeenschapsinstellingen. Voor het vastleggen van de capaciteit om dit mogelijk te maken en de spreiding ervan overheen de gerechtelijke arrondissementen voorzien we een delegatie naar de minister van Welzijn.

De artikelen 11 en 12

Deze artikelen regelen de erkenningscomponent mobiele en ambulante jeugdhulp. Daarbij wordt vastgelegd dat de erkenning wordt uitgedrukt in begeleidingspunten en wordt bepaald voor welke vormen van ondersteuning deze kunnen worden ingezet.

In artikel 12 behouden we de contextbegeleiding in functie van autonoom wonen niet als aparte module. Dit wordt geïntegreerd in de andere begeleidingsmodules. Uiteraard moeten het mogelijk blijven dat jongeren die zelfstandig wonen, maar niet over voldoende middelen beschikken, een financiële ondersteuning van Opgroeien krijgen. Dit wordt geregeld via de mogelijkheid van een aanvullende subsidie in artikel 103.

Binnen de erkenningscomponent mobiele en ambulante jeugdhulp kunnen begeleidingspunten ingezet worden voor opdrachten met betrekking tot laagdrempelige jeugdhulp. Deze opdrachten zullen verder geconcretiseerd worden in een besluit van de Vlaamse Regering over de organisatie van netwerken laagdrempelige jeugdhulp, dat binnenkort aan de Vlaamse Regering voorgelegd zal worden,

Het agentschap kan binnen de erkenningscomponent mobiele en ambulante jeugdhulp bepaalde middelen oormerken zodat zij gebruikt moeten worden voor bepaalde doelgroepen, opdrachten of ondersteuningsvormen, waaronder de opdrachten met betrekking tot laagdrempelige jeugdhulp.

Ten slotte bevat paragraaf 3 een delegatie aan de minister om te bepalen welke ondersteuningsvormen binnen de mobiele en ambulante jeugdhulp toegankelijk zijn via het centraal toegangs- en monitoringssysteem dat ontwikkeld wordt op basis van artikel 44, §1 van het voorliggend besluit.

De artikelen 13 tot en met 15

Deze artikelen regelen de erkenningscomponent residentiële jeugdhulp. Daarbij worden de verschillende vormen van residentiële jeugdhulp omschreven en wordt voorzien in de mogelijkheid om middelen flexibel in te zetten binnen de doelstellingen van de erkenning.

De artikelen 16 en 17

Deze artikelen regelen de erkenningscomponent gespecialiseerde jeugdhulp en bepalen voor welke vormen van gespecialiseerde jeugdhulp de erkende capaciteit kan worden ingezet.

De artikelen 18 en 19

Deze artikelen regelen de erkenningscomponent crisisjeugdhulp. Daarbij wordt bepaald voor welke vormen van crisisondersteuning begeleidingspunten en capaciteit kunnen worden ingezet.

Artikel 20

Dit artikel bepaalt dat jeugdhulporganisaties, om erkend te worden en erkend te blijven, moeten voldoen aan de algemene en bijzondere erkenningsvoorwaarden van dit besluit. Daarnaast wordt voorzien dat de minister nadere regels kan bepalen over onder meer samenwerkingsafspraken,

planningen en kwaliteitsvereisten. Vertrekpunt was het huidige erkennings- en subsidiëringsbesluit van 5 april 2019. De bepalingen uit die regelgeving werden gescreend, waar nodig aangepast en geordend volgens de nieuwe structuur van de jeugdhulporganisatie en de onderliggende erkenningscomponenten.

De artikelen 21 tot en met 29

Deze artikelen bevatten de erkenningsvoorwaarden inzake organisatorisch management en medewerkersbeleid. Zij leggen onder meer voorwaarden vast over bezetting, inhoudelijke planning, medewerkersbeleid, kennis van het Nederlands, grensoverschrijdend gedrag, klachtenbehandeling, verzekeringen en het gebruik van het Nederlands binnen de werking. Daarmee wordt beoogd dat jeugdhulporganisaties beschikken over een voldoende sterke organisatorische basis om hun opdrachten kwaliteitsvol uit te voeren. De bepalingen met betrekking tot de klachtenprocedure werden meer uitgewerkt zodat er meer garanties zijn voor een kwaliteitsvolle klachtbehandeling.

Artikel 23 bepaalt dat een jeugdhulporganisatie om de drie jaar een inhoudelijke planning op moet maken en legt de minimale inhoud van die planning vast. Het agentschap kan nadere regels bepalen rond inhoud, opmaak en stakeholdersbetrokkenheid. Hierbij zal expliciet rekening gehouden worden met planlast.

Artikel 25 bepaalt dat medewerkers moeten voldoen aan een geattesteerde kennis van het Nederlands. Dit artikel mag niet gelezen worden als een belemmering voor organisaties die in hoofdzakelijk niet-begeleide minderjarige vreemdelingen begeleiden en die ook personeel in dienst hebben die de taal van de doelgroep(en) spreekt. Dit zijn goede praktijken die we, ook het kader van een positief en ontwikkelingsgericht leefklimaat, absoluut willen behouden. We verwachten dat die organisaties in hun beleid een goede balans creëren tussen Nederlandse taalverwerving en -stimulatie en het belang om in een begeleidings- en wooncontext ook de eigen taal te kunnen spreken.

De artikelen 30 tot en met 33

Deze artikelen bevatten erkenningsvoorwaarden met betrekking tot de relatie met minderjarigen en gezinnen. Zij regelen onder meer de toegankelijkheid van het aanbod, het handelingsplan, de rapportering over de begeleiding en het dossierbeheer. Daarmee wordt verankerd dat de ondersteuning planmatig, transparant en in dialoog met de betrokken minderjarigen en gezinnen wordt georganiseerd. We hebben de bepalingen met betrekking tot het handelingsplan geactualiseerd zodat het participatieve aspect en de betrokkenheid met de minderjarige en zijn ouders of opvoedingsverantwoordelijken sterker uit de verf komen.

Artikel 30 bepaalt dat jeugdhulporganisaties, met betrekking tot hun doelgroep (geslacht, leeftijd, ...) geen algemene vooraf vastgelegde contra-indicaties mogen hanteren. We beogen hiermee dat het ontbreken van een stabiele context, van structurele dagbesteding, ... gehanteerd kan worden als uitsluitingscriterium. Dit betekent niet dat er een absolute opnameplicht geldt; er kunnen uiteraard situationeel inschattingen gemaakt worden, bv. op basis van de samenstelling van een leefgroep, een recent incident, ... waardoor een opname niet aangewezen is. Toewijzing blijft het resultaat van een dialogisch proces tussen de toegangspoort en de betrokken jeugdhulporganisatie, net om die situationele inschatting een plek te geven.

De artikelen 34 tot en met 39

Deze artikelen bevatten de erkenningsvoorwaarden inzake kwaliteitsbeleid en verantwoorde hulpverlening. Zij verplichten jeugdhulporganisaties onder meer tot het voeren van een kwaliteitsbeleid, het ontwikkelen van een kwaliteitsmanagementsysteem, het uitvoeren van zelfevaluaties en het opmaken van een kwaliteitsverslag. Op die manier wordt een kader gecreëerd

voor kwaliteitsbewaking, kwaliteitsverbetering en verantwoording. Deze bepalingen zijn ongewijzigd overgenomen uit het erkennings- en subsidiëringsbesluit van 5 april 2019. Een actualisering van het uitvoeringsbesluit bij het kwaliteitsdecreet is voorzien vanaf 2027.

De artikelen 40 tot en met 44

Deze artikelen bevatten erkenningsvoorwaarden inzake samenwerking en afstemming. Zij regelen onder meer de indiening van kwaliteitsverslagen en inhoudelijke planningen, de melding van ernstige gebeurtenissen en de samenwerking met andere actoren binnen het werkingsgebied. Artikel 44 benadrukt het belang van samenwerking en formele samenwerkingsafspraken met andere jeugdhulporganisaties binnen het werkingsgebied. Daarbij wordt verduidelijkt op welke domeinen minimaal moet worden samengewerkt. Daarmee wordt beoogd de samenhang, toegankelijkheid en continuïteit van de jeugdhulp te versterken.

De artikelen 45 tot en met 49

Deze artikelen bevatten de bijzondere erkenningsvoorwaarden voor de erkenningscomponent mobiele en ambulante jeugdhulp. Zij leggen bijkomende voorwaarden vast met betrekking tot de organisatie van begeleiding, de continuïteit van de hulpverlening en de specifieke opdrachten die binnen deze erkenningscomponent kunnen worden opgenomen, zoals contextbegeleiding, diagnostiek, behandeling en intensieve begeleiding. Daarmee wordt beoogd dat mobiele en ambulante jeugdhulp op een kwaliteitsvolle, toegankelijke en doelgerichte wijze wordt georganiseerd. Artikel 46 bevat als nieuwe erkenningsvoorwaarde dat begeleidingen niet eenzijdig kunnen worden stopgezet. Met dit artikel beogen we dat organisaties niet stoppen wanneer er andere ondersteuning nodig is, maar, in functie van continuïteit blijven opvolgen. Een jeugdhulporganisatie moet er uiteraard over waken dat de veiligheid bij medewerkers ook bij huisbezoeken gewaarborgd blijft. Dit staat niet haaks op de verwachting dat de jeugdhulporganisaties ook in dergelijke situaties aanklappend blijven werken en zoeken naar manieren om ingang tot het gezin te vinden of alternatieve manieren zoeken om te ondersteunen.

Artikel 48 bepaalt daarnaast dat contextbegeleiding vanuit een generalistische kader wordt georganiseerd. Hiermee bedoelen we dat contextbegeleiding op andere levensdomeinen moet kunnen werken, zonder doorgedreven specialisaties die tot versnippering leiden. Beide bepalingen beogen een meer geïntegreerde jeugdhulp en moeten verdere versnippering en verkokering tegengaan.

De artikelen 50 tot en met 55

Deze artikelen bevatten de bijzondere erkenningsvoorwaarden voor de erkenningscomponent residentiële jeugdhulp. Naast een aantal algemene voorwaarden met betrekking tot de opvang en begeleiding van minderjarigen, worden bijkomende voorwaarden vastgesteld voor de verschillende vormen van residentiële jeugdhulp, waaronder verblijf in een collectiviteit, een kleinschalige wooneenheid, een gezinshuis en gezinsverblijf. Daarmee wordt het specifieke kwaliteitskader voor residentiële jeugdhulp vastgelegd.

Ook artikel 50 bevat bepalingen die erop gericht zijn onnodige breuken in hulpverleningstrajecten te voorkomen.

De artikelen 56 tot en met 58

Deze artikelen bevatten de bijzondere erkenningsvoorwaarden voor de erkenningscomponent gespecialiseerde jeugdhulp. Zij leggen bijkomende voorwaarden vast die rekening houden met de specifieke ondersteunings- en veiligheidsnoden van minderjarigen die gebruik maken van gespecialiseerde jeugdhulp. Daarbij wordt bijzondere aandacht besteed aan begeleiding, gespecialiseerde expertise, samenwerking met relevante partners en de organisatie van een aangepast en veilig hulpverleningskader.

De artikelen 59 tot en met 66

Deze artikelen bevatten de bijzondere erkenningsvoorwaarden voor de erkenningscomponent crisisjeugdhulp. Zij bepalen onder meer de samenwerking met het centraal permanent crisismeldpunt, de onmiddellijke en flexibele inzetbaarheid van het crisisaanbod, de afstemming met andere betrokken actoren en de organisatie van continuïteit tijdens en na een crisissituatie. Daarmee wordt beoogd een snel, toegankelijk en afgestemd crisisaanbod voor minderjarigen en hun gezinnen te waarborgen.

De artikelen 67 en 68

Deze artikelen regelen de programmatie van bijkomende capaciteit en begeleidingspunten. Daarbij wordt bepaald dat de minister een beslissingskader vaststelt voor de regionale spreiding van bijkomende middelen, rekening houdend met objectieve elementen zoals demografische kenmerken, kansarmoede-indicatoren, de bestaande spreiding van het aanbod en de Brusselnorm. Daarnaast wordt voorzien dat het agentschap, wanneer bijkomende erkenningen, begeleidingspunten of capaciteit beschikbaar worden gesteld, een vergelijkende oproep organiseert op basis van het door de minister vastgestelde beslissingskader.

De artikelen 68 tot en met 74

Deze artikelen regelen de aanvraagprocedure voor een erkenning als jeugdhulporganisatie. Zij bepalen dat bijkomende erkenningen, begeleidingspunten of capaciteit via een vergelijkende oproep beschikbaar worden gesteld, en leggen de procedure vast voor de indiening, ontvankelijkheid en beslissing over de erkenningsaanvraag. Daarbij wordt onder meer bepaald welke gegevens de erkenningsbeslissing minstens bevat en dat de erkenning ten vroegste ingaat op de datum van de beslissing tot erkenning.

We stappen hierbij af van de huidige regelgeving die enkel vertrekt van een aanvraag die ingediend worden op eigen initiatief van een organisator, maar passen de regelgeving aan de praktijk van het werken met oproepen met kandidaatstelling aan.

De artikelen 75 tot en met 80

Deze artikelen regelen de procedure voor een wijziging van een erkenning. Zij bepalen in welke gevallen een wijziging kan worden aangevraagd en leggen de procedure vast voor de indiening, beoordeling en beslissing over de aanvraag.

Artikel 81

Dit artikel regelt de volledige of gedeeltelijke stopzetting van een erkenning op initiatief van de jeugdhulporganisatie. Daarbij wordt bepaald op welke wijze de stopzetting wordt gemeld en vanaf wanneer zij uitwerking heeft.

De artikelen 82 tot en met 85

Deze artikelen regelen de procedure bij een volledige of gedeeltelijke overname van een jeugdhulporganisatie. Zij bepalen welke gegevens bij een aanvraag moeten worden bezorgd en regelen de gevolgen van de overname voor de erkenning van de betrokken jeugdhulporganisaties.

De artikelen 86 tot en met 89

Deze artikelen bevatten de algemene financieringsprincipes voor jeugdhulporganisaties. Zij bepalen dat de subsidiëring gebeurt per erkenningscomponent en gebaseerd is op de erkende begeleidingspunten of capaciteit. Daarnaast regelen zij de financiering per kalenderjaar, met inbegrip van de uitbetaling van voorschotten, de jaarlijkse saldoafrekening, de mogelijkheid tot rechtzettingen en de indexering van de subsidiebedragen.

De artikelen 90 en 91

Deze artikelen regelen de opbouw van de forfaitaire subsidie. De subsidie bestaat uit een basisbedrag en een anciënniteitstoeslag die wordt berekend op basis van de gemiddelde anciënniteit van de werknemers van de jeugdhulporganisatie.

Artikel 92

Dit artikel regelt de subsidie voor de erkenningscomponent mobiele en ambulante jeugdhulp. Daarbij wordt bepaald hoe begeleidingspunten worden ingezet voor de verschillende vormen van jeugdhulp binnen deze erkenningscomponent.

De artikelen 93 en 94

Deze artikelen regelen de subsidie voor de erkenningscomponent residentiële jeugdhulp. Daarbij worden de subsidiebedragen vastgelegd voor de verschillende vormen van residentiële jeugdhulp.

De artikelen 95 en 96

Deze artikelen regelen de subsidie voor de erkenningscomponent gespecialiseerde jeugdhulp. Daarbij worden de subsidiebedragen vastgelegd voor de verschillende vormen van gespecialiseerde jeugdhulp.

De artikelen 97 tot en met 99

Deze artikelen regelen de subsidie voor de erkenningscomponent crisisjeugdhulp. Daarbij wordt bepaald op welke wijze de subsidie wordt berekend voor de verschillende vormen van crisisjeugdhulp en crisisverblijf.

De artikelen 100 tot en met 107

Deze artikelen regelen de aanvullende subsidies. Naast de forfaitaire subsidie kunnen aanvullende subsidies worden toegekend voor specifieke opdrachten of kosten die samenhangen met de uitvoering van de erkende jeugdhulp. De artikelen bevatten onder meer bepalingen over subsidies voor bijzondere kosten, autonoom wonen, zakgeld, gezinshuizen en medewerkers met een hoge anciënniteit.

Artikel 108

Dit artikel bepaalt welke kosten als subsidieerbare kosten in aanmerking komen voor de uitvoering van de gesubsidieerde activiteit en welke kosten van subsidiëring zijn uitgesloten.

De artikelen 109 en 110

Deze artikelen bevatten de bestedingsregels voor de subsidie. Daarbij wordt bepaald welk deel van de subsidie aan personeelskosten moet worden besteed en in welke mate gesubsidieerd personeel in begeleidende functies moet worden ingezet.

Artikel 111

Dit artikel regelt de opbouw en aanwending van reserves en sociaal passief.

Artikel 112

Dit artikel bepaalt dat de minister nadere regels kan vaststellen voor de berekening van de bezetting. Daarmee wordt voorzien in de mogelijkheid om technische aspecten van de bezettingsberekening verder uit te werken.

De artikelen 113 tot en met 115

Deze artikelen bevatten de bezettingsregels voor de erkenningscomponent mobiele en ambulante jeugdhulp. Zij bepalen welke maatregelen worden genomen wanneer de bezetting onder de vooropgestelde norm daalt. Daarbij wordt voorzien in een systeem van opvolging, een plan van aanpak en, in geval van een aanhoudend lage bezetting, een vermindering van de subsidie.

Het werken met een puntensysteem, waarbij sommige punten gekoppeld worden aan bv. schoolperiodes en ze niet lineair overheen het jaar ingezet worden, maakt dat de bezetting maar op jaarbasis bekeken kan worden. Indien een bezetting van minder dan 90% gerealiseerd werd, wordt de subsidie voor dit jaar verminderd volgens de bepalingen in het tweede lid van artikel 115.

Voor organisaties erkend voor de component mobiele en ambulante jeugdhulp die langdurend een bezetting halen tussen 90 en 95% kan Opgroeien een beveiligende maatregel nemen. Bij het bepalen van het soort maatregel, wordt rekening gehouden met onder meer: de oorzaak die binnen of buiten de jeugdhulporganisatie kan liggen, de invulling van het personeelskader, de remediëringsspanningen die de organisatie genomen heeft, ...

De artikelen 116 tot en met 118

Deze artikelen bevatten de bezettingsregels voor de erkenningscomponent residentiële jeugdhulp. Zij regelen de opvolging van de bezetting wanneer die gedurende een bepaalde periode onder de vooropgestelde norm ligt. Daarbij wordt voorzien in een gefaseerde aanpak waarbij eerst wordt ingezet op opvolging, overleg en remediëring via een plan van aanpak. Wanneer de bezetting gedurende een periode onder de vooropgestelde norm van 90% blijft, wordt een vermindering van de subsidie toegepast. Op die manier wordt een evenwicht nagestreefd tussen het realiseren van een voldoende bezetting en het bieden van ruimte aan jeugdhulporganisaties om bij een tijdelijke of uitzonderlijke daling de nodige maatregelen te nemen.

Ook voor organisaties die met hun erkenningscomponent residentiële jeugdhulp langdurend een bezetting halen tussen 90 en 95% kan Opgroeien een beveiligende maatregel nemen. Bij het bepalen van het soort maatregel, wordt rekening gehouden met de hiervoor beschreven elementen.

De artikelen 119 tot en met 121

Deze artikelen regelen het toezicht op de naleving van de voorwaarden van dit besluit en de opvolging van vastgestelde inbreuken en risico's. Daarbij wordt bepaald dat het agentschap en Zorginspectie toezicht uitoefenen en dat de organisator verantwoordelijk is voor het wegwerken van vastgestelde inbreuken en risico's. Daarnaast wordt voorzien in de mogelijkheid om een plan van aanpak op te vragen en op te volgen.

De artikelen 122 tot en met 124

Deze artikelen regelen de aanmaning. Zij bepalen in welke gevallen het agentschap een organisator schriftelijk aanmaant, welke gegevens een aanmaning bevat en op welke wijze zij wordt meegedeeld. Daarnaast wordt bepaald in welke situaties het agentschap onmiddellijk een bestuurlijke maatregel kan opleggen zonder voorafgaande aanmaning.

De artikelen 125 en 126

Deze artikelen regelen het voornemen tot het opleggen van een bestuurlijke maatregel of bestuurlijke geldboete. Daarbij wordt voorzien in het recht van de organisator om verweer te voeren alvorens een beslissing wordt genomen.

De artikelen 127 tot en met 131

Deze artikelen regelen de beveiligende maatregelen. Zij bepalen in welke situaties een beveiligende maatregel kan worden opgelegd, welke maatregelen mogelijk zijn en welke procedure daarbij wordt gevolgd. De beveiligende maatregelen hebben als doel risico's voor minderjarigen te voorkomen of te beperken en maken het mogelijk om snel in te grijpen wanneer de omstandigheden dat vereisen.

De artikelen 132 tot en met 137

Deze artikelen regelen de bestuurlijke maatregelen ten aanzien van de erkenning. Zij bepalen in welke gevallen het agentschap een erkenning kan wijzigen, schorsen of opheffen en met welke elementen daarbij rekening wordt gehouden. Daarnaast regelen zij de gevolgen van dergelijke maatregelen en de wijze waarop de beslissing wordt meegedeeld. Daarbij wordt voorzien in een gradueel handhavingskader waarbij rekening wordt gehouden met de ernst van de vaststellingen, de mogelijkheid tot remediëring en de bescherming van minderjarigen.

De artikelen 138 tot en met 140

Deze artikelen regelen de bestuurlijke geldboete. Zij bepalen in welke gevallen een bestuurlijke geldboete kan worden opgelegd, welke elementen relevant zijn voor de bepaling van het bedrag en welke gegevens de beslissing moet bevatten.

Artikel 141

Dit artikel regelt de stopzetting van het handhavingstraject. Wanneer het agentschap vaststelt dat de inbreuken of risico's duurzaam zijn weggewerkt, wordt het handhavingstraject beëindigd en wordt de organisator hiervan op de hoogte gebracht.

De artikelen 142 tot en met 146

Deze artikelen regelen de bezwaarprocedure tegen beslissingen van het agentschap inzake weigering, gedwongen wijziging, schorsing of opheffing van een erkenning. Zij bepalen de termijn en de vormvereisten voor het indienen van een bezwaar, de behandeling van het bezwaar en de ontvankelijkheidsvoorwaarden. Daarnaast wordt bepaald dat een ontvankelijk bezwaar wordt behandeld overeenkomstig de regelgeving inzake de Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin. Tot slot regelen deze artikelen de schorsende werking van een bezwaar, behalve wanneer de beslissing genomen werd wegens dringende noodzakelijkheid of op grond van het voorzorgsbeginsel.

De artikelen 147 en 148

Deze artikelen regelen de gelijkstelling van een aantal voorzieningen met erkende jeugdhulporganisaties voor de opname van minderjarigen. Daarnaast bepalen zij onder welke voorwaarden bepaalde voorzieningen subsidies kunnen ontvangen voor verblijfskosten en zakgeld voor minderjarigen.

De artikelen 149 en 150

Deze artikelen regelen de subsidiëring van projecten. Zij bepalen voor welke initiatieven een projectsubsidie kan worden toegekend, welke voorwaarden gelden voor de subsidieaanvraag en welke elementen de subsidiebeslissing minimaal bevat. Daarnaast wordt vastgelegd onder welke voorwaarden de subsidie wordt verleend en op welke wijze de bepalingen van de Vlaamse Codex Overheidsfinanciën op deze projecten worden toegepast.

Artikel 151

Dit artikel regelt de subsidiëring van organisaties die niet erkend, vergund of structureel gesubsidieerd worden door een overheid. Daarbij wordt bepaald onder welke voorwaarden een werkingssubsidie kan worden toegekend, welke gegevens de subsidieaanvraag minimaal moet bevatten en voor welke periode de subsidie kan worden verleend.

De artikelen 152 en 154

Deze artikelen regelen de opheffing van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 april 2019 betreffende de erkenningsvoorwaarden en de subsidienormen voor voorzieningen in de jeugdhulp voor de jeugdhulporganisaties die onder het toepassingsgebied van dit besluit vallen. Daarnaast wordt bepaald voor welke voorzieningen en diensten het voormelde besluit van toepassing blijft.

Artikel 153

Dit artikel bepaalt de inwerkingtredingsdatum van het besluit.

Artikel 155

Dit artikel bevat de overgangsbepalingen die voor al erkende organisaties de overgang van het bestaande naar het nieuwe regelgevend kader regelen.

3 BESTUURLIJKE IMPACT

C. BUDGETTAIRE IMPACT VOOR DE VLAAMSE OVERHEID

Opbouw van de subsidie

De subsidie wordt opgebouwd per erkenningscomponent.

Voor de subsidiecomponent mobiele en ambulante begeleiding nemen we de huidige module contextbegeleiding laagintensief als budgettaire basis voor een begeleidingspunt, die we delen door 12 in functie van de teleenheid per maand voor de bezetting. We integreren verschillende begeleidingsvarianten budgetneutraal in het puntensysteem, met uitzondering van de modules

contextbegeleiding laagintensief en breedsporig, waar we het artificiële onderscheid tussen beide modules opheffen en vervangen door generalistische contextbegeleiding aan de gemiddelde intensiteit en kostprijs van laagintensief en breedsporig. Het merendeel van de organisaties voor bijzondere jeugdhulp is vandaag erkend voor een mix van laagintensieve en breedsporige contextbegeleiding. Aangezien er meer modules laagintensief (n=3.442) erkend zijn dan breedsporig (n=2.177) betekent dit de facto een verhoging van de begeleidingsintensiteit.

Voor een aantal ondersteuningsvormen zijn er marginale wijzigingen doorgevoerd om ze in het puntensysteem in te passen.

Concreet:

Huidig		Ontwerp			
Typemodule	kostprijs	Ondersteuningsvorm	Punten	Kostprijs per jaar	Kostprijs per maand
Contextbegeleiding burgerinitiatieven	11.670	Laagdrempelige jeugdhulp	1	11.670	972,52
Contextbegeleiding kortdurend krachtgericht	11.670				
Contextbegeleiding 1gezin, 1plan	11.670				
Contextbegeleiding laagintensief	11.670	Contextbegeleiding	1,5	17.505	1.458,75
Contextbegeleiding breedsporig	23.340				
Contextbegeleiding in functie van autonoom wonen, basisintensiteit	11.670				
Contextbegeleiding in functie van autonoom wonen, middenintensiteit	23.340				
Gezinsbegeleiding	17.505				
Dagbegeleiding in groep	23.655	Dagbegeleiding in groep	2	23.340	1.945,04
Ondersteunende begeleiding	58.350	Ondersteunende begeleiding	5	58.350	4.862,60
Handelingsgerichte diagnostiek	51.923	Handelingsgerichte diagnostiek	4,5	52.515	4.376,34
Behandeling met geïntegreerde diagnostiek	41.145	Behandeling met geïntegreerde diagnostiek	3,5	40.845	3.403,82
Contextbegeleiding kortdurend intensief	35.010	Contextbegeleiding kortdurend intensief	3	35.010	2.917,56

Voor de subsidiecomponent residentiële jeugdhulp vereenvoudigen we het aantal typemodules waarvoor erkenning verleend kan worden aanzienlijk en versterken we, gezien de persistente en manifeste signalen die zelfs meer uitgesproken zijn dan bij het mobiele en ambulante aanbod, de

personele omkadering. Omwille van de andere setting, omkadering en financiering maken we hierbij een onderscheid tussen verblijf in een collectiviteit enerzijds, waar verblijf in een leefgroep en kamertraining onder begrepen worden, en gezinsverblijf, gezinshuis en verblijf in een kleinschalige wooneenheid anderzijds. Van die drie laatste verblijfsvormen blijft de financiering ongewijzigd, maar wordt voor gezinshuizen en gezinsverblijf de modulaire opbouw van het aanbod vereenvoudigd:

- Voor gezinshuizen loopt de financiering, naast de forfaitaire onkostenvergoeding, vandaag via modules – verblijf in een gezinshuis en ondersteuning van de gezinshouder. Deze modules worden altijd samen ingezet. De financiering wordt dan ook geïntegreerd in één module. Voor de volledigheid vermelden we dat er momenteel een onderzoek loopt naar knelpunten en drempels voor gezinshuisouders, op basis daarvan kan in een latere fase een aanpassing aan het erkennings- en financieringskader voorgelegd worden.
- Voor gezinsverblijf wordt momenteel het verblijf en de begeleiding geïntegreerd in één module. In de praktijk merken we dat trajecten soms schakelen tussen verblijf en begeleiding. We ontdebellen dan ook de financiering in een module gezinsverblijf die ingezet kan worden met de generieke module contextbegeleiding, zodat de erkenning en financiering de dynamiek in de trajecten weerspiegelt.

Voor verblijf in een collectiviteit zien we vandaag in de erkenning een veelheid en complexiteit van modules die we aanzienlijk vereenvoudigen tot 1 module met een vaste kostprijs. Concreet realiseren we hier het volgende:

- Een aantal voorzieningen wordt vandaag deels erkend voor opvang op weekdays (5 op 7); dit is het geval voor twee soorten voorzieningen waar de keuze omwille van budgettaire redenen gemaakt werd bij de inkanteling in Opgroeien: enerzijds de OBC die overgeheveld werden van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap; anderzijds een aantal voormalige internaten die van Onderwijs werden overgeheveld. Verblijf 5 op 7 leidt tot aanbodssturing die haaks staat op de problematieken en opvangnaden in de jeugdhulp. Met dit nieuwe besluit wordt al het verblijfsaanbod voor 7 dagen op 7 erkend.
- Er is vandaag een historisch gegroeid onderscheid tussen de omkadering in een leefgroep in een organisatie voor bijzondere jeugdzorg (0,68 VTE per plaats), verblijf in een 1bisleefgroep (0,76 VTE per plaats); verblijf in een OBC of OOC 7 op 7 (0,77 VTE per plaats). We kiezen ervoor om naar 1 erkenning en financiering te evolueren, met een upgrade naar 0,8 VTE per plaats. Aan die versterking koppelen we inhoudelijke verwachtingen, onder meer rond positief leefklimaat, en outputverwachtingen, door de te realiseren verwachting op 95% te leggen.

Binnen de erkenningscomponent gespecialiseerde jeugdhulp vereenvoudigen we de erkenning en financiering van de aanbodsvormen die eronder vallen:

- Een unit van zes plaatsen veilig verblijf bestaat vandaag uit zes modules veilig verblijf, zes modules contextbegeleiding kortdurend intensief en een module ondersteunende begeleiding. Deze modules worden altijd samen ingezet. We reduceren dit budgetneutraal tot één module veilig verblijf waarvan de kost per traject gevormd wordt door de subsidie voor een unit van zes te delen door zes.
- Een unit van zes plaatsen GES+ bestaat vandaag uit zes modules verblijf in GES+, zes modules contextbegeleiding kortdurend intensief en een module ondersteunende begeleiding. Deze modules worden altijd samen ingezet. We reduceren dit budgetneutraal tot één module verblijf in GES+ waarvan de kost per traject gevormd wordt door de subsidie voor een unit van zes te delen door zes. In een tweede fase, waarden we het verblijf in GES+ op tot op het niveau van veilig verblijf. Dit is gezien de doelgroep en de verwachtingen ten aanzien van het aanbod legitiem. We voorzien deze opwaardering, rekening houdende met de spreiding van het budget voor nieuw initiatief over de jaren en verschillende trajecten, vanaf 2029, zoals opgenomen in het tweede lid van artikel 96, 2°.
- Voor negen veilige trajecten geldt vandaag een omkadering van zes modules veilig verblijf, zes modules contextbegeleiding kortdurend intensief en een module ondersteunende

begeleiding. De subsidie voor een veilig traject in het ontwerp wordt gevormd door de totale kost van deze modules door negen te delen.

- Een time-outunit vandaag wordt vormgegeven door zes plaatsen veilig verblijf, zes modules contextbegeleiding kortdurend intensief en drie modules ondersteunende begeleiding. Het totaal van deze subsidie, gedeeld door zes, vormt de kostprijs van een plaats time out.

Voor de erkenningscomponent crisis behouden we, voor wat de begeleiding betreft, de huidige financiering, maar zetten ze om naar een puntensysteem. Voor begeleiding hanteren we de hiervoor vermelde generieke verblijfsmodule in een collectiviteit.

Budgettaire impact van het voorstel

Het budgettaire effect van dit ontwerp ontstaat pas op het moment dat er besluiten tot erkenning van jeugdhulporganisaties opgemaakt worden. In functie van betaalbaarheid en inpasbaarheid in het uitbreidingsbeleid hebben we, met het werkveld, een aanpak uitgetekend die uit de volgende stappen bestaat:

- Lineaire daling van de momenteel erkende residentiële capaciteit met 5%, met uitzondering van de CKG en de CIG waar de bezetting hoger ligt dan 95% en van GES+ en veilig verblijf, omwille van de schaal van het aanbod, en omzetting naar het nieuwe erkennings- en financieringssysteem.
 - o Met uitzondering van de CKG en de CIG bedraagt de huidige bezetting voor het residentiële aanbod ca. 90%; voor een aantal soorten voorzieningen tussen de 80 en 90%. Met de huidige omkadering is het onmogelijk om duurzaam tot hogere bezetting te komen.
 - o Een lagere formeel erkende capaciteit, gekoppeld aan een hogere outputverwachting van 95%, leidt de facto tot meer opnames. We ramen het effect van die hogere outputverwachting, zelfs met 5% minder formeel erkende capaciteit, op minstens 200 bijkomende opnames per jaar.
 - o Op organisatieniveau wordt infrastructurele ruimte gecreëerd om tijdelijk bovenop de erkende capaciteit opnames te doen, in functie van urgente vragen en van het op duurzaam en structureel op peil houden van de bezetting.
 - o Voor de OBC en de voormalige internaten zetten we een bijkomende tussenstap: een budgetneutrale omschakeling van residentiële capaciteit 5 op 7 naar 7 op 7, en eventuele ombouwscenario's die daarmee gepaard gaan, die binnen de toegekende subsidie gebeurt. Dit vormt dan de basis voor de hiervoor vermelde lineaire capaciteitsdaling met 5%
- Het mobiele en ambulante aanbod wordt omgezet naar begeleidingspunten; voor contextbegeleiding laagintensief en breedsporig hanteren we het nieuwe gewicht van anderhalf punt.
- Bij een beperkt aantal organisaties, in het bijzonder een aantal mobiele diensten die vandaag voor een groot aantal modules contextbegeleiding in functie van autonoom wonen middenintensiteit erkend worden, zou deze aanpak een daling van de subsidies betekenen. Voor deze organisaties voorzien we compensatie.

De residentiële capaciteit van de OVBJ incl. veilig verblijf en de voormalige internaten, CKG, OBC, OOC, CIG en GES+-voorzieningen bedraagt momenteel 4.905 eenheden. Binnen de huidige residentiële bezetting wordt daarmee 4.382 opnames gerealiseerd. Na het doorvoeren van de lineaire capaciteitsdaling en de budgetneutrale omschakeling bij de OBC en de voormalige internaten bedraagt de capaciteit 4.693 eenheden. Berekend aan een bezetting van 95% betekent dit iets meer dan 200 opnames. Dit is hoogstwaarschijnlijk een onderschatting, omdat in de huidige berekening de residentiële bezettingscijfers mee bepaald worden door de bezetting van de begeleiding. Dit wordt in het voorliggend besluit apart berekend en opgevolgd. Daarnaast is de 95%-norm de ondergrens en geen streefcijfer.

Met betrekking tot anciënniteitscorrectie gaan we uit van een vertraging in de weddedrift: we weten uit ervaring dat de nieuwe betrekkingen – we gaan uit van ruim 250 vte bijkomende tewerkstelling – vooral door jongere medewerkers en schoolverlaters ingevuld zullen worden. De exacte impact kunnen we pas in beeld brengen wanneer we de effectieve subsidie vaststellen. Voor de aanvullende subsidies (zakgeld, bijzondere kosten, verblijfssubsidie voor jongeren die autonoom wonen) gaan we, door de hogere outputverwachting, uit van minimale impact van 120.000 euro.

De huidige kost³ van het aanbod dat onder het toepassingsbied van dit besluit valt, bedraagt 556.108.641 euro. De meerkost van de hervorming wordt vanaf september 2027 geraamd op 25.383.077 euro. Vanaf 2029 is er, omwille van de upgrade van GES+, een bijkomend budgettaire effect van 3.328.858 euro.

	As-is	To-be	To-be
	1/01/2026	1/09/2027	1/01/2029
Totaal	€ 556.108.641,35	€ 581.491.718,20	€ 584.820.576,04
Budgettaire impact		€ 25.383.076,86	€ 28.711.934,69
		meerkost 2029	€ 3.328.857,84

D. ESR-TOETS

Het ontwerp is ESR-neutraal.

E. IMPACT OP HET PERSONEEL VAN DE VLAAMSE OVERHEID

/

F. IMPACT OP DE LOKALE EN PROVINCIALE BESTUREN

/

4 **VERDER TRAJECT**

Na de principiële goedkeuring van het ontwerpbesluit en het vervolg van het regelgevingstraject, staat een zorgzame implementatie centraal.

De hervorming grijpt immers in op de erkenning, financiering, werking en opvolging van jeugdhulporganisaties en vraagt daarom voldoende voorbereidingstijd, duidelijke communicatie en een nauwe dialoog met het werkveld. De ambitie is om het besluit tegen eind 2026 definitief goed te keuren, met een inwerkingtreding op 1 september 2027. Die timing moet organisaties, medewerkers, koepels en administraties de nodige tijd geven om zich inhoudelijk, organisatorisch en administratief voor te bereiden op het nieuwe kader.

³ We berekenen zowel de as is en de to be aan vijf jaar anciënniteit.

In de periode tussen de definitieve goedkeuring en de inwerkingtreding wordt een implementatietraject voorzien. Opgroeien zal daarbij regionale informatie-, communicatie- en dialoogmomenten organiseren om de krachtlijnen van het nieuwe kader toe te lichten, vragen uit de sector te capteren en aandachtspunten voor de uitvoering tijdig te detecteren.

Daarnaast wordt samen met het werkveld een ondersteuningstraject opgezet om jeugdhulporganisaties te begeleiden bij de omzetting van het nieuwe erkennings- en financieringskader naar hun eigen werking, personeelsinzet, inhoudelijke planning en rapportering. Daarbij is bijzondere aandacht nodig voor de overgang van het bestaande naar het nieuwe kader, zodat continuïteit van hulpverlening gewaarborgd blijft en voorzieningen de nodige houvast krijgen om hun aanbod tijdig en zorgvuldig aan te passen.

Tegelijk wordt verder werk gemaakt van de noodzakelijke dossier- en opvolgingssystemen. Die systemen zijn essentieel om erkenningen, subsidiëring, bezetting, besteding en output op een transparante en waar mogelijk geautomatiseerde manier te kunnen opvolgen. Een zorgzame implementatie betekent dan ook dat regelgeving, praktijkondersteuning en digitale randvoorwaarden samen worden voorbereid, zodat het nieuwe kader vanaf 1 september 2027 uitvoerbaar, begrijpelijk en werkbaar is voor zowel de sector als de overheid.

Vanaf 2027 wordt gestart met een traject met het werkveld om naast de erkennings-, de financierings- en de handavingsregelgeving ook de kwaliteitsregelgeving voor de jeugdhulporganisaties te actualiseren. Dit zal tegen eind 2028 leiden tot een aanpassing van voorliggend ontwerp.

5 VOORSTEL VAN BESLISSING

De Vlaamse Regering beslist:

1° haar goedkeuring te geven aan het bijgaande voorontwerp van besluit van de Vlaamse Regering houdende de erkenning en de subsidiëring van jeugdhulporganisaties;

2° de Vlaamse minister van Welzijn, Armoedebestrijding, Cultuur en Gelijke Kansen:

- 2.1. te gelasten over het voormelde voorontwerp van besluit van de Vlaamse Regering het advies van de Vlaamse Raad voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin in te winnen, met het verzoek om het advies mee te delen binnen een termijn van 30 dagen, met toepassing van artikel 24, §2, van het decreet van 29 juni 2018 tot oprichting van de Vlaamse Raad voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin;
- 2.2. te machtigen te beoordelen of voornoemd advies aanleiding kan geven tot aanpassing van de heden door de Vlaamse Regering principieel goedgekeurde tekst;
- 2.3. te gelasten over het voormelde voorontwerp van besluit van de Vlaamse Regering het advies van de Raad van State in te winnen, met het verzoek het advies mee te delen binnen een termijn van dertig dagen met toepassing van artikel 84, §1, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

3° neemt kennis het beleidsevaluatierapport van het kader van het erkennings- en subsidiëeringsbesluit van de jeugdhulpvoorzieningen.

De Vlaamse minister van Welzijn, Armoedebestrijding, Cultuur en Gelijke Kansen,

Caroline GENNEZ